

Видається
з квітня
1999

www.kolega.kiev.ua
КОЛЕГА

КОНЕЦЬ 2001

#7(20)
червень
2001

Випускник

Ось ти ідеш на останній іспит і мрієш лише про одне – бути вільним!

Зараз усі твої думки сконцентровані тільки на іспиті. Так, мабуть, в'язень, що відбув своє покарання, споглядає на ґрати своєї камери. Нарешті вони розчиняться, і можна буде повними легенями вдихнути повітря свободи (так завжди говорять у романах про в'язнів, либонь повітря свободи якось відрізняється від звичайного).

Здається, що вже нічого не зупинить в'язня/випускника із розчиненням ґратів/здачею останнього іспиту. Ти злякано намагаєшся згадати, про що ж йдеться у 15-му білеті та мрієш про страшну кару для того злодія, що вигадав “додаткові питання”. Ти обіцяєш собі ніколи в житті не думати більше про вотчинний устрій Київської Русі та Новгородське в'єче, одразу ж після іспиту забути про них раз і назавжди, а коли якийсь негідник й нагадає, то вдати, що ніколи не чув таких зарозумних слів... Лунає ршучий голос викладача: “Здати папірці!”, і ти усвідомлюєш всю історичність цього моменту. ґрати розчинені. Скоріше! Скоріше! На волю, в пампаси! За відсутності пампасів доводиться вдовольнитися дикими хащами плацу, де твої одногрупники вже влаштували дикий танок “Іспити

Окрилений щастям, ти дозволяєш собі трохи легкого суму – адже всі ці старовинні будівлі у самому центрі історичного Подолу вже більше не твої – ще трохи – і навіть твої сліди шезнуть зі старовинних сходів (хоча я не вірю, що вони там колись залишалися, хіба що ти дуже тупотів ногами). Не почують тут вже твого солов'їного голосу, що дзвінко ляв викладачів, не побачать твоєї сяючої усмішки, не відчують міцного потіску лагідних рук...

Доходячи до 4-го корпусу, ти вже мало не ридася, так шкода стає самого себе, а ще більше – нещасну Академію, що позбувається такого скарбу, навіть не підозрюючи про це! У своєму жалі ти готовий власти у обійми першої ж людини, якій пощастило трапитися на твоєму шляху. З криком: “Не женіть мені звідси, я хороший!” ти краєм ока помічаєш, що обійми належать людині, яка аж ніяк не збирається гнати тебе геть, а навіть навпаки. Це людина, іменем якої ти ще місяць після випуску називатимеш всіх зайомих відповідної статі. Твій шеф здивовано помічає, що для тебе він вже не Іван Петрович, а Василь Степанович, а татові щастить лише тому, що його ім'я по батькові но вже впольовує тебе у темних коридорах біля кафедри. Досі тобі вдалося переховуватися, хоч внаслідок цього методистка вже

до зниклих видів ссавців та занесла у Червону книгу загублених для суспільства істот.

Але після того, як ти сам вправ до ціпких рук керівника, не дуже ввічливо було б із жахливим криком ховатися під лавою. Солідному професору буде незручно витягати тебе звідти. Він радісно простягає до тебе тремтячі від нетерпіння долоні, сподіваючись, що ти одразу ж покладеш у них готову дипломну роботу.

І тут ти робиш страшне, приголомшуюче відкриття. Виявляється, що твій науковий керівник, поважний професор із купою звань та регалій, ніколи не вчився в університеті!!! Інакше чому б він так здивувався, почувши, що робота ще не готова? Адже кожному студенту відомо, що дипломи пишуться на останньому диханні, в останню ніч, з останніх сил. Після розмови з керівником, твої думки вже не чисті і не прямі. Вони огидно ворухатяться навколо дипломної роботи, яка у свою чергу обіцяє статтю примарою номер один у нічних видіннях найближчого місяця. І ти мимоволі замислюєшся – а чи буде вона, та воля, коли-небудь? Після захисту диплома, після Конвокації? **П о т о м у ? !**

Леся

вітаємо

Авторку “Колєги” нагороджено першою премією видавництва “Смолоскип”!

Нещодавно у Будинку вчителя відбулося чергове нагородження преміями видавництва “Смолоскип”.

Першою премією в галузі літератури нагороджено нашу колежанку Галину Логінову – студентку 4-го курсу Академії. Нагороду Галині було вручено за повість “Піщана ріка”, яка вразила журі “своєю художньою довершеністю” (цитата зі смолоскипівського видання).

Коротко про авторку. Галина

Логінова народилася у другій половині ХХ століття у маленькому містечку Київської області. Своєнавчання (школу ми до уваги не беремо) розпочала в університеті Шевченка, згодом вступила до НаУКМА. Цього року Галина стала бакалавром філософії.

Галину книгу “Піщана ріка” буде видано через рік, проте відвідувачі нашого сайту вже мають змогу прочитати уривки з повісті найпершими. Отож, заходьте на сайт і насолоджуйтесь.

